

**VII МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ЕКОНОМІКИ,
МЕНЕДЖМЕНТУ,
МАРКЕТИНГУ»**

м. Львів, 10-11 лютого 2012

ЧАСТИНА I

Львів 2012

ББК 65
УДК 33
А-43

Актуальні проблеми економіки, менеджменту, маркетингу. VII Міжнародна науково-практична конференція. (м. Львів, 10 - 11 лютого 2012 року). – Львів у 2-х частинах: Львівська економічна фундація, 2012. Ч. I. – с. 148.

ББК 65
УДК 33
А-43

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ЕКОНОМІЧНА ТЕОРІЯ	8
Безручко Д. С.	8
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ: КЛЮЧОВІ ОСОБЛИВОСТІ ТА РОЛЬ В ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ	
Далевська Н. М.	9
ПРЕДМЕТ МІЖНАРОДНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ З ПОГЛЯДУ ІНДИВІДУАЛЬНОГО БУТТЯ ОСОБИСТОС	
Захарова О. Л.	10
НАПРЯМИ ЗНИЖЕННЯ ВИТРАТ НА ВИРОБНИЧИХ ПІДПРИЄМСТВАХ	
Іванова Т. Л.	12
МУЛЬТИПАРАДИГМА СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ	
Криленко В. І.	14
КРИТЕРІЇ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ	
Кучма І. З.	15
РІЗНОВИДИ СПОЖИВАЦЬКОЇ ПОВЕДІНКИ	
Макарович В. К., Климко Т. Ю.	17
РОЛЬ ПРИРОДНОЇ МОНОПОЛІЇ В ЕКОНОМІЦІ КРАЇНИ	
Монинець В. В.	18
АКТУАЛЬНІСТЬ ТЕОРЕМИ КОУЗА ДЛЯ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ТЕОРІЇ	
Пачева Н. О.	20
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СУТІ ПОЗАЕКОНОМІЧНИХ ІНСТИТУТІВ: КОНСТИТУЦІЙНИЙ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТИ	
Прокопенко Р. В.	21
ОПИСАНИЕ ИНСТИТУТОВ И ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫХ КОНФЛИКТОВ	
Ревуцька А. О.	23
ТРАНСФОРМАЦІЯ ІНСТИТУТУ ВЛАСНОСТІ	
Самохович О. С.	25
АНАЛІЗ ПРОЯВУ АСИМЕТРИЧНОСТІ ІНФОРМАЦІЇ НА ТРАНСФОРМАЦІЙНОМУ РИНКУ УКРАЇНИ	
Чепурна Ю. Е., Волкова О. В.	27
ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ БЕЗПЕКОЮ РЕГІОНУ ЯК ГОЛОВНОГО ЧИННИКУ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ	
Якуненко К. В.	29
ТИПИ МОДЕЛЕЙ КІЛЬКІСНОГО ОЦІНЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ЕФЕКТИВ В КОНТЕКСТІ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄДИНОГО ЄВРОПЕЙСЬКОГО РИНКУ ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЇ	
НАПРЯМ 2. ФІНАНСИ ТА СТРАХУВАННЯ	33
Артеменко Л. С.	33
СУТНІСТЬ ТА ВИДИ ІНСТРУМЕНТІВ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ	
Білецька Я. В.	34
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВАЛЮТНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ ЗА ПРИКЛАДОМ ДОСВІДУ КРАЇН СВІТУ	
Коваленко А. А.	36
ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ	

Таким чином, висувалося парадоксальне положення — за відсутності витрат після укладання угод структура виробництва залишається тією самою, незалежно від того, хто якими ресурсами володіє.

Отже, Р. Коуз запропонував принципово нове вирішення однієї із центральних проблем ХХ ст. — проблеми оптимального поєднання «свідомого контролю» та ринкового регулювання економіки. Це перш за все — врахування транзакційних витрат, а отже — встановлення інших зв'язків між ринком та державою. Американський економіст зовсім не заперечував загальноприйнятого положення, що сучасний ринок потребує допомоги держави, але ця допомога має надаватися не шляхом встановлення державного контролю, а шляхом створення умов, і перш за все правових, що давали б змогу ринковому механізму самому вирішувати ті нестандартні ситуації, які породжує сучасна цивілізація.

Я вважаю, що теорема Коуза повинна досить ґрунтовно вивчатися і застосовуватися у сучасній практиці, хоча й з незначними змінами.

Література:

1. Базилевич В.Д., Гражевська Н.І., Історія економічних учень, Навчальний посібник / К.: Знання, 2004.- 1300 с.
2. Жаліло Я. Економічна стратегія держави: теорія, методологія, практика Монографія / К.: НISD, 2003.- 368 с.
3. Злупко С.М., Історія економічної теорії Навчальний посібник / К.: Знання, 2005.- 719 с.
4. Леоненко П.М., Юхименко П.І., Економічна історія Навчальний посібник / К.: Знання-Прес, 2004.- 499 с.
5. Лісовицький В. М. Історія економічних вчень: 3-тє вид. випр. та доп. Навч. пос. - К.: Центр учбової літератури, 2009. - 240 с.

Пачева Н. О.

аспірант

*Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна*

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СУТІ ПОЗАЕКОНОМІЧНИХ ІНСТИТУТІВ: КОНСТИТУЦІЙНИЙ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТИ

Інституційне середовище є важливою складовою соціально-економічних зрушень в національній економіці і підвищення рівня її процвітання. У процесі розвитку суспільства економічні та позаконотичні інститути формувалися сприяючи якісним змінам у розвитку країни, серед яких праця, власність, влада, капітал, сім'я та ін.

Позаконотичні інститути складаються з конститутційних і соціокультурних. До конститутційних позаконотичних інститутів відносять:

Правові інститути. І держава, і право тісно пов'язані з політикою, релігією, економікою, філософією та іншими елементами надбудови суспільства, що впливають на рівень його розвитку. І саме удосконалення соціального життя викликає зміну якості регулювання, яка відображається в удосконаленні державно-правових інститутів.

Політичні інститути — це держави, партії, профспілки та різного роду громадські організації, що спрямовують свої політичні цілі на встановлення і підтримання певної форми політичної влади, судові і адміністративні органи, інститути правотворчості, об'єднання, правового виховання, інститути правопорядку і соціального контролю, прав людини, вирішення правових конфліктів і ін. Дані політико-правові інститути здійснюють певний вид соціальної діяльності по управлінню і регулюванню суспільними стосунками.

Держава є найважливішим політико-правовим інститутом сучасного суспільства, а також основним джерелом законів і інших правових актів, що призначено для організації життя суспільства.

Ідеологічні інститути. З поміж сукупності інституціональних чинників економічної політики провідна роль належить ідеології як засобу координації інститутів. Ідеї та ідеології формують розумові конструкції, які індивідууми використовують для того, щоб інтерпретувати навколишній світ та зробити вибір. Більше того, структуруючи взаємодію людей, формальні інститути чи навмисно, чи випадково "зніжують ціну" діяльності згідно з чимись ідеями і тому підвищують значення розумових конструкцій та ідеологічних стереотипів у процесі вибору [3, с.94].

Ідеологія — система політичних, правових, етичних, художніх, релігійних, філософських поглядів; суспільна свідомість [1].

Етична інститути. На сучасному етапі суспільного розвитку все більш гостро постає проблема етичної культури та моралі, посилення їх ціннісного аспекту. Етична культура допомагає усвідомити цінності людського життя, особливо в умовах суспільно-економічної кризи.

Інституціональні дослідження базуються на вченні про людину (екзистенціалізм), її поведінку, мораль тощо та пов'язані з проблемами етики в економіці. Етична поведінка — це продукт таких інститутів, як релігія, система освіти, виховання. [3, с.90].

До соціокультурних позаконотичних інститутів відносять:

Менталітет. Дуже багато науковців не беруть до уваги таку національну особливість як ментальність, що в результаті дуже часто призводить до підсилення, або гальмування економічного поступу.

Поведінка індивідів, в цілому засновується на менталітеті. А економічна поведінка та чинники, від яких вона залежить породжує матеріальні цінності, які в свою чергу породжують основу економічного добробуту.

Отже, дослідження ментального досвіду є однією з важливих умов успішного розвитку економіки як складової розвитку суспільства. Адже економіку формують відповідні інститути суспільства і вони суттєво впливають на поведінку і соціальне мислення суб'єктів економічних відносин.

Звички та стереотипи мислення. Повсякденний світ — світ життєвих аксіом, звичок, звичаїв, стереотипів мислення.

Інституціональна економіка досліджує такі чинники, як сукупність норм і правил (інститутів), за допомогою яких структуруються та спрощуються відносини та взаємодія між економічними суб'єктами. Згідно з цією теорією людина схильна діяти на підставі само підтримуваних соціокультурних норм (звичок, стереотипів) та узвичаєної практики — різноманітних "рутин". Вони єтико орієнтовані у дуже складному й мінливому світі, який людина пізнати не в змозі [3, с. 93].

Довіра. Поняття «довіра» використовують у різних галузях науки. Спробуємо у даному слові вивчити наявність економічного змісту. Довіра базується на здатності передбачити і на знанні об'єкта, прогнозувати чи випливати на його діяльність. Економічна довіра характеризує надію, або впевненість людей на наслідки економічних процесів, зокрема в управлінській, грошово-кредитній, інвестиційній та інших сферах господарської діяльності.

Довіра не виникає і не зникає раптово, вона обумовлена національними культурними особливостями та історичною пам'яттю.

Академік В.М. Гець вважає, що інститут довіри є важливим рушієм соціально-економічного розвитку [2, с. 3-4].

Освіта. Освіта — цілеспрямована пізнавальна діяльність людей з отримання знань, умінь, або цілю їх вдосконалення [1].

Досліджуючи інститут освіти як соціокультурне явище, звернемо свою увагу на такий момент, що інститут освіти має характеристики, загальні для різних епох та саме вони складають його якісну визначеність. Інститут освіти може прогресувати, регресувати, трансформуватись і т.д.

Релігія. Розглядаючи релігію як соціальний інститут можна подолати односторонність у її тлумаченні, розкриваючи її зміст через виконувани нею функції в суспільстві.

Отже, релігія повинна йти поруч і формувати в людині культуротворчі позиції для активного розвитку високогуманного суспільства та нести в суспільство високий гуманістичний зміст, естетичну наповненість.

Культура. Зі всього розмаїття соціальних процесів, відносин і фактів, які існували у минулому й існують нині, ми виділяємо певну особливу сферу, яка іменується культурою. Більшість людей переконана, що саме культура — те головне, основне, що відрізняє людське і соціальне буття від існування дикої природи [1].

Івашенко М.В. вважає, що саме культура визначає, як індивіди обробляють, використовують інформацію, та впливають на специфіку неофіційних обмежень і, відповідно, на економічну поведінку [4].

З розвитком суспільства, життєвого рівня людей, їх знань та освіти, зростає необхідність в збільшенні рівня освіченості людей, рівня їхньої культури, що в майбутньому призведе до підвищення соціально-економічних показників та притоку ресурсів.

Виховання. Під інститутами виховання розуміються громадські організації і структури, які покликані надавати виховну дію на особу. Виховні та соціологічні інститути мають на меті: освоєння і наступне відтворення культурних і соціальних цінностей, накопичених у процесі економічної діяльності; залучення індивідів у певну економічну субкультуру; соціалізацію індивідів через засвоєння стійких соціокультурних стандартів поведінки людини.

Позаекономічні інститути — це певна спадкова інформація (менталітет, норми, правила (формальні і неформальні), звички та стереотипи, культура, виховання), що циклічно циркулює у суспільстві. Вони властиві всім економічним системам, але масштаби їх дії залежать від існуючих соціокультурних норм та державної ідеології.

Література:

1. Вільна енциклопедія. Вікіпедія / Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org>
2. Гець В.М. Взаємодія довіри і розвитку // Економічна теорія. — № 3. — 2002. С. 3 - 16.
3. Економічна політика: Навч. посіб. / О. О. Беляєв (кер. кол. Е 40 авт.), А. С. Бебело, М. І. Діба та ін. — К.: КНЕУ, 2004. — 287 с.
4. Івашенко М.В. Територіальний аспект соціальних чинників формування економічної поведінки суб'єктів господарювання / Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/ejournals/PSPE/2009_4/Ivaschenko_409.htm

Прокопенко Р. В.
с.н.с. отдела проблем моделирования экономических систем
Института экономики промышленности НАН Украины
г. Донецк, Украина

ОПИСАНИЕ ИНСТИТУТОВ И ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫХ КОНФЛИКТОВ

Исследование взаимодействий экономических агентов и возникающих при этом конфликтов должно опираться на анализ основных движущих сил этого взаимодействия. Наиболее развитыми